

Kuva: Anneli Suikki

Luonnehdinta

Tähän luontotyyppiin sisällytetään kansallisen perinnebiotooppiluokituksen tuoreet suurruohoniityt eli ns. metsäkurjenpolviniityt. Tuoreita suurruohoniittyjä esiintyy luontotyyppin nimestä 'Vuoristojen niitetyt niityt' huolimatta Suomen oloissa pääasiassa alanko-alueilla ja etenkin savimailla. Ne ovat nykyään tai ovat olleet aikaisemmin laidunnus- tai niittokäytössä. Kasvillisuus on melko korkeakasvuista, mutta myös pienruohot ja heinät ovat suurruohojen ohella yleensä runsaita.

Valtalajeina ovat usein metsäkurjenpolvi ja poimulehdet. Tuoreet suurruohoniityt esiintyvät hyvin pienialaisina ja useimmiten muiden niittytyyppien kanssa. Muita runsaita lajeja voivat olla mm. huopaohdake, mesiangervo, niittyleinikki, nurmilauha, kullero ja valkovuokko. Lapin kyläkenttien usein varsin laajat tuoreet suurruohoniityt ovat kullero- ja metsäkurjenpolvivaltaisia.

Luontotyyppin edustavuuden kannalta keskeisiä piirteitä ovat avoimuus, sekä suur-, että pienruohojen runsaus, melko matala ja monilajinen kasvillisuus ja kalkin-suosijakasvien niukkuus.

Levinneisyys

Tuoreita suurruohoniittyjä on harvinaisena ja pienialaisena eri puolilla Suomea. Niiden esiintyminen tunnetaan huonosti.

Nykytila ja uhkatekijät

Tuoreiden suurruohoniittyjen pinta-ala on vähentynyt 1950-luvulta lähtien enemmän kuin tuoreiden niittyjen keskimäärin. Tuoreiden suurruohoniittyjen arvioidaan olleen yleisiä vielä 1950-luvulla, mutta määrästä on jäljellä nykyisin enää 1–3 %, korkeintaan noin 150 hehtaaria. Pellonraivaus on vähentänyt tuoreita suurruohoniittyjä merkittävästi, mutta kohteiden laatu on heikentynyt huomattavasti myös laidunnuksen ja niiton loputtua tapahtuneen umpeenkasvun, mutta myös rehevöitymisen, metsittämisen sekä vieraslajien takia. Nykyään lisäksi rakentamisesta aiheutuva uhka on merkittävä. Hyvin säilyneitä tuoreita suurruohoniittyjä on mm. Lapin edustavimmilla kyläkentillä.